

A NAGY HÓDÍTÁS

Egy hegymászó naplója

5. rész

Írta: Darabont Eduárd • Rajzolta: Jánosi Andrea • A szöveget gondozta: László Noémi

A következő nap hajnalán, alighogy felszállt a sűrű köd, a korai fényben aranyló hegycsúcot pillantottam meg. Az Ama Dablam! A hegy lassan, méltóságteljesen bontakozott ki a ködből, szinte el sem hittem, hogy ott van. Gyönyörködtem benne, és tudtam, hogy pár nap múlva a csúcs felé veszem utam.

A keskeny ösvényeken felfelé haladva utat kellett hagyni a szent állatoknak, a jakoknak. A serpák figyelmeztettek, hogy mindig a domb felé húzódjunk el a jakok elől, különben a mélybe lökhetnek. Ezek a jámbor, te-

hénszerű állatok csodálatos teremtmények. Hordják a nehéz terepen a súlyos csomagokat, tejet adnak, a húsuikat megeszik, a gyapjukat megszövik, az ürüléküket forró köveken megszártítják, és avval fűtenek, mert a Himalájában alig van fa.

Az október nem Everest-mászó szezon, így az első, 5364 méter magasan fekvő pihenőtáborban egyetlenegy sátor sem volt. Tavasszal, az igazi mázószezonban több száz sátrat is felhúznak itt. A Himalájában nyárra esik a monszunidőszak, esővel, köddel, rossz idővel. Hegyet mászni tavasszal és ősszel ajánlatos. Ebben a magasságban az emberi szervezet hamarabb fárad, ereje fogytán, gyakoriak a gyomor- és fejfájások. Ám megfelelő táplálkozással, elegendő folyadékot fogyasztva, lassan, de biztosan haladhatunk előre.

Én leginkább fokhagymalevest és rizset ettem, csínján bántam az otthonról hozott táplálékkal. Egy kis tábla szalonnát, négy szál vékony kolbászt és két konzervet az Ama Dablamra tartogattam.

Sisak és fejlámpa

Vágjátok ki a bélyeget, és ragasszátok nevetek mellé az osztály közös gyűjtőlapjára.

NAPSUGÁR

2020. január